

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **M. A.**, nar. X,
státní příslušník G.
t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-9/ZA-ZA11-ZA21-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně žalobce napadl v celém rozsahu v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobci se podle

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.

2. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v minulosti podporoval strany N. h., a zřejmě proto byl v T. na ulici dvakrát přepad neznámými osobami, které považoval za členy vládní strany G. s.. Žalovaný však shledal, že tyto incidenty samy o sobě nepředstavují důvod pro udělení azylu, neboť z žalobcem uváděných skutečností nevyplynulo, že by v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a kromě jím zmiňovaných dvou incidentů neměl ve své vlasti žádné potíže. Žalovaný proto žalobcem uváděné důvody vyhodnotil jako obavu z protiprávního jednání jiných osob, proti kterému však žalobce měl možnost využít právní prostředky v zemi svého původu, což ostatně učinil a na policii se obrátil, avšak na výsledky vyšetřování nevyčkal a ze země vycestoval. S poukazem na podklady o situaci v zemi původu žalovaný konstatoval, že proti případné nečinnosti tamních bezpečnostních orgánů se měl žalobce možnost bránit, zároveň neshledal objektivní důvody, pro které by žalobce ve své vlasti mohl pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodu své rasy, národnosti, příslušnosti k určité skupině či zastávání určitých politických názorů, nebo se takového pronásledování mohl obávat. Žalovaný rovněž zkoumal, zda nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, nicméně z výpovědi žalobce ani z jiných zjištění neshledal, že by některému z rodinných příslušníků žalobce byla na území České republiky udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný zkoumal též možnosti pro udělení humanitárního azylu, přičemž neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by žalobci měl být humanitární azyl udělen. Jako důvod zvláštního zřetele hodný nepovažoval ani žalobcův zdravotní stav, vycházel přitom z prohlášení žalobce, že sice trpí cukrovkou a že prodělal mozkovou příhodu, ale ani jedno ho nijak neomezuje v možnosti cestovat a volně se pohybovat, ani žalobce není odkázán na péči druhé osoby. Žalovaný neshledal ani žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany, opět přitom odkázal na shromážděné podklady o zemi původu a shledal, že G. je bezpečná země, kde neúspěšným uchazečům o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu nehrozí trest smrti, ani vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, ani zde není relevantní riziko ozbrojeného konfliktu. Jelikož žádný z rodinných příslušníků žalobce neměl v České republice udělenou doplňkovou ochranu, vyloučil žalovaný možnost udělení doplňkové ochrany též pro případ sloučení rodiny. Žalovaný tak neshledal žádný důvod pro udělení některého druhu mezinárodní ochrany, současně konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána účelově ve snaze legalizovat jeho pobyt v České republice, neboť žalobci objektivně nic nebránilo, aby žádost o mezinárodní ochranu uplatnil již v P..
3. Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 15. 7. 2019, č. j. 41 Az 29/2019-9, přenesl svou příslušnost na zdejší soud.

II. Žalobní body

4. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že by jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově pouze za účelem legalizace jeho dalšího pobytu na území. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, podle jehož závěrů samotná skutečnost, že se žadatel

podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží legalizovat svůj další pobyt na území České republiky, ještě nevylučuje, že opustil zemi svého původu právě z odůvodněného strachu ze svého pronásledování, nebo že by v případě navrácení do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládající nárok na doplňkovou ochranu. Žalobce připustil, že účelem azylového řízení nemá být legalizace pobytu na území České republiky, nicméně je přesvědčen, že ve své žádosti uvedl takové skutečnosti, které mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. V jeho případě je proto nerozhodné, že o mezinárodní ochranu nepožádal již na území P..

5. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by k zamezení hrozby napadení ze strany třetích osob mohl využít prostředky nápravy v zemi svého původu. Žalobce má za to, v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela schází skutkové závěry o tom, zda by žalobci v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat ze strany příslušných státních orgánů efektivní ochrany. Touto otázkou se žalovaný blíže nezabýval a nevedl v tomto směru dokazování. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, z něhož ocitoval pasáže podporující jeho argumentaci, že v určitých situacích nelze po žadateli o mezinárodní ochranu důvodně žádat, aby se obrátil na orgány v zemi původu. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4Azs 146/2006-100, z nichž ocitoval pasáže uvádějící, že tvrzení žadatele o nemožnosti obrátit se na příslušné orgány v zemi původu nelze vycházet pouze ze shromážděných údajů o právním systému nebo organizaci veřejné moci bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Přesně v tomto směru měl žalovaný pochybit, neboť otázku dostupnosti ochrany před vážnou újmou v zemi původu vypořádal pouze odkazem na jedinou zprávu o zemi původu žalobce, konkrétně na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/20217-LPTP, ze které dovodil pouze to, že se v G. lze obrátit na policii a že v případě nečinnosti policie či jejího protiprávního jednání se lze obrátit na příslušné orgány. Dle žalobce je takové posouzení pouze formální a naprosto nedostatečné, neboť žalovaný se vůbec nezabýval tím, nakolik jsou tyto prostředky účinné v praxi. V tomto směru žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
6. Žalobce rovněž namítal neobjektivnost a neaktuálnost zpráv, které žalovaný použil jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. V otázce dostupnosti ochrany v zemi původu žalovaný vycházel pouze ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/20217-LPTP, kterou však nelze považovat za objektivní aktuální, neboť se jedná pouze o informace poskytnuté zastupitelským úřadem České republiky v G., avšak tyto informace nejsou podloženy žádnými dalšími informacemi z nezávislých zdrojů. Za stejně neaktuální a neobjektivní žalobce označil také ostatní zprávy, na které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí obsahoval, neboť nejnovější z nich byly ke dni vydání rozhodnutí více než rok staré, další jsou dokonce až z let 2015 a 2016, a navíc jde opět jen o informace od zastupitelského úřadu. V této souvislosti žalobce ocitoval ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu, které je transpozicí procedurální směrnice, která ve svém ustanovení čl. 10 odst. 3 písm. b) stanoví členským státům povinnost zajistit získávat přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSB pro uprchlíky (UNHCR) a od příslušných mezinárodních organizací pro lidská práva týkající se obecné situace v zemích původu.

Tyto požadavky však v daném případě nebyly naplněny a práce žalovaného s informacemi tak byla dle žalobce nedostatečná, a proto skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

7. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že by svůj problém mohl řešit přestěhováním se v rámci své vlasti na jiné místo. V tomto ohledu označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neposuzoval kritéria vymezená judikaturou, konkrétně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Posuzování možnosti vnitřního přesídlení přichází v úvahu tehdy, pokud správní orgán shledá naplnění podmínky existence hrozby vážné újmy, avšak žalovaný v daném případě popírá, že by žalobci nějaká újma vůbec hrozila, proto je nelogické, aby se vůbec zabýval otázkou vnitřního přesídlení.

III. Vyjádření k žalobě a dodatečné podání žalobce

8. Žalovaný s námitkami proti napadenému rozhodnutí nesouhlasil. Ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení, stručně vylíčil důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o mezinárodní ochranu, poukázal průběh pohovoru s žalobcem a zkonstatoval shromážděné spisové podklady, přičemž vyloučil, že by svým rozhodnutím porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný v podstatné části svého vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, z nichž dostatečně vyplývá, jak se s žádostí žalobce vypořádal. Podrobněji žalovaný reagoval na námitku týkající se nedostatečných podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že dne 21. 5. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění, což však neučinil a bez námitek podepsal protokol o seznámení se s podklady. Žalovaný rovněž namítl, že povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí pouze v rozsahu důvodů uvedených žadatelem v průběhu správního řízení, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 5 Azs 202/2004-59. V této souvislosti opět připomněl, že žalobce v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nevznosl jakoukoliv námitku, a teprve v situaci, kdy se svou žádostí neuspěl, zpochybňuje použitelnost těchto podkladů. V kontextu tohoto počínání žalovaný shledal žalobcem uváděné námitky za účelové a navíc příliš obecné na to, aby relevantnost použitých podkladů mohla zpochybnit. Namítané porušení ustanovení § 23c zákona o azylu je dle žalovaného rovněž neopodstatněné, neboť zde obsažený výčet je neuzavřený a shromážděné podkladové informace těmto požadavkům vyhovují. Žalovaný dále připomněl nutnost požádat o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu na území, k čemuž odkázal judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu možnosti požádat v jiném členském státě. Žalovaný dále zdůraznil, že mezinárodní ochranu formou azylu lze poskytnout pouze v případě vyčerpání prostředků ochrany poskytované právním řádem v zemi původu, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, přičemž v případě žalobce rozhodně nelze dospět k závěru, že by mu g. orgány byla odmítnuta ochota jeho osoby. Žalovaný rovněž nesouhlasil, že by dostatečně neodůvodnil závěry pro neudělení doplňkové ochrany, v této souvislosti zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou skutečnost podřaditelnou pod vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. K podkladům odůvodnění týkající se vyhodnocení G.

jako bezpečné země žalovaný připomenul zprávu z 30. 4. 2019 a shrnul její hlavní obsah. Žalovaný uzavřel, že žalobce si pouze domýšlí krajní scénáře pro případ svého návratu do země původu a soudu podsouvá pouhé domněnky, které však nemají jakoukoliv reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

9. Dne 18. 12. 2019 bylo zdejšímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně doručeno podání žalobce ze dne 4. 11. 2019. Žalobce v tomto podání uvedl, že dne 5. 9. 2019 absolvoval operaci, neboť má nádor, a toto vyžaduje další léčbu. V této souvislosti žalobce namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval jeho zdravotním stavem, ani možností pokračování léčby a dostupností potřebných léků v zemi původu. Ke svému podání připojil sérii lékařských zpráv.

IV. Skutková zjištění

10. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
11. Dne 5. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci pohovoru s účastí tlumočníka žalobce vypověděl, že z G. vycestoval dne 18. 12. 2018 letecky, přicestoval spolu se svou ženou do P., odsud pak jel sám do České republiky, jeho žena zůstala v P., kde si našla práci. Jeho dvě děti zůstaly v G., studují tam vysokou školu. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce vypověděl, že trpí cukrovkou a v červnu 2018 prodělal mozkovou příhodu, toto ho však v záležitostech běžného života nijak neomezuje a může se sám pohybovat a cestovat. Dále prohlásil, že je pravoslavného vyznání, v G. podporoval stranu N. h., jejímž členem ale nikdy nebyl. Právě do souvislosti s podporou stranou N. h. žalobce dával přepadení, ke kterému mělo dojít dne 26. 10. 2018 a 29. 11. 2018 na ulici v T., kde se konalo shromáždění, na které najednou přišla skupina lidí a vyvolala rvačku, které se zúčastnil i žalobce. Dle žalobce toto způsobili lidé z G. s., na dotaz správního orgánu, proč za pachatele považuje zrovna lidi z této strany, žalobce uvedl, že nikdo jiný by to být nemohl, navíc měl být při rvačce varován, aby myslel na své děti, které má na vysoké škole. Vědomost útočníků o jeho dětech žalobce dával do souvislosti s internetem, díky kterému mají v G. všichni informace o všech. Žalobce se domnívá, že by jeho děti mohla vyhodit ze školy g. vláda, protože ji nepodporuje. Na dotaz, zda žalobce oznámil toto přepadení na policii, uvedl, že ano, a že policisté to začali vyšetřovat s tím, že mu dají vědět. Vycestování z G. proběhlo dle žalobce bez problémů, do P. přiletěl 19. 12. 2018 a následně dne 3. 1. 2019 přijel autobusem do České republiky, jeho žena zůstala v P.. Na dotaz, proč nezůstal v P. se svou ženou a proč nepožádal o azyl již v P., žalobce uvedl, že se mu v P. nelíbí. V České republice nemá žádné příbuzné, pouze v P. má kamaráda.
12. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklady sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen „MZV“) ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017-LPTP G., sdělení MZV ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98834/2015-LPTP, sdělení MZV ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103507/2016-LPTP, z analýzy ze dne 3. 7. 2018 nazvané *Bezpečnostní a politická situace v zemi* a z analýzy ze dne 30. 4. 2019 nazvané *Hodnocení G. jako bezpečné země původu*. Dle údajů obsažených v těchto podkladech (pocházejících z rozmezí let 2015 až 2019) je G. hodnocena jako země, která je od roku 1994 signatářem základních lidskoprávních úmluv (mj. též Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu

zacházení nebo trestání Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Poslední ozbrojený konflikt proběhl v roce 2008 s Ruskem, v důsledku toho jsou na centrální vládě fakticky nezávislé oblasti A. aj. O. fakticky spadají pod kontrolu Ruské federace. V posledních volbách konaných v roce 2016 získala v g. parlamentu ústavní většinu strana G. s., naproti tomu strana S. n. h. ve volbách oslabila. Volby byly navzdory obecně velkému vlivu oligarchů hodnoceny mezinárodními pozorovateli jako soutěživé a dobře zvládnuté. V G. obecně ani soustavně nedochází k pronásledování z důvodu politických práv, ani k trestům či k hrozbě svévolného násilí. Dle g. zákonů nelze udělit trest smrti. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu nejsou v případě návratu v G. nijak postihováni, pouze pokud došlo k jejich návratu v důsledku vyhoštění, tak g. policie shromažďuje údaje o důvodech vyhoštění pro statistické účely. V G. existuje reálná možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, efektivita vyšetřování je takovém případě ovlivněna mnoha faktory, obecně nelze říci, zda by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU, v případě nečinnosti policie či protiprávního jednání policistů se lze obrátit se stížností na prokuraturu nebo Generální inspekci Hlavní prokuratury G.. Nedostatky v oblasti lidských práv jsou spatřovány v nedostatečně nezávislém a nestranném soudnictví, v porušování soukromí a násilí vůči osobám z komunity leseb, gayů, bisexuálů a transgender osob, G. rovněž nemá zcela nezávislý mechanismus pro vyšetření případů mučení. Jak vyplývá ze zdrojů citovaných v rámci těchto podkladů (jmenovitě analýzy ze dne 3. 7. 2018 a ze dne 30. 4. 2019), při hodnocení bezpečnosti byly jako prameny informací odkazovány též zprávy mezinárodních organizací (OSN, OBSE, UNHCR), zahraničních státních orgán (Ministerstvo zahraničních věcí USA), na články neziskových organizací (Amnesty International, z. s.) či veřejnoprávních médií (ČTK).

13. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 21. 5. 2019 vyplývá, že žalovaný předložil žalobci materiálové podklady zmiňované v předchozím odstavci, jakož i protokoly o pohovoru s žalobcem. Současně s tím žalobci sdělil, že tyto podklady budou sloužit pro vydání rozhodnutí, vyzval jej, zda se chce s obsahem těchto podkladů seznámit a vyjádřit se k nim a zda chce navrhnout jejich doplnění nebo uvést ještě jiné skutečnosti významné pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. U všech těchto úkonů byl přítomen tlumočník. Žalobce na tyto výzvy odpověděl záporně a protokol stvrdil svým podpisem.

V. Posouzení žalobních bodů

14. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Soud musel zohlednit článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice), Česká republika však tuto transpozici neučinila, a proto má zmiňovaný článek přímý účinek a je třeba jej aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť žádost o mezinárodní ochranu byla podána po datu 20. 7. 2015 (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dle shora uvedených kritérií dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Soud předně nemůže souhlasit s námitkou směřující proti závěrů žalovaného o účelovosti žádosti a o možnosti požádat o mezinárodní ochranu již na území P.. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že úvaha žalovaného o tom, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána za účelem legalizace pobytu, stejně jako že žádost mohla být podána již na území P., nepředstavovaly jediné a ani nosné důvody pro nevyhovění žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto úvahy byly v napadeném rozhodnutí uvedeny toliko jako podpůrné (viz uvození slovy „*Nad rámec...*“ na str. 4 napadeného rozhodnutí) a samy o sobě nepředstavovaly důvody pro neudělení mezinárodní ochrany. Ostatně již ze samotného výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nepožádání o mezinárodní ochranu již na území P. samo o sobě nepředstavovalo pro rozhodování žalovaného bernou minci, neboť pokud by žalovaný vycházel jen z toho, že žalobce měl o mezinárodní ochranu požádat již v P., pak by zřejmě rozhodl o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu [ve spojení s čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013], a nikoliv o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Naopak, žalovaný provedl věcné posouzení žalobcem uváděných skutečností a jeho žádost projednal meritorně. V zásadě totéž lze uvést i ve vztahu k bezprostředně související námitce týkající závěru žalovaného o účelovosti žádosti kvůli snaze legalizovat svůj pobyt na území Česka. V tomto směru soud považuje za zcela nepřiléhavý žalobcům odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49 (*všechna zde uváděná judikatura je veřejně dostupná na www.nssoud.cz*), neboť zmiňovaným rozsudkem byla řešena situace, kdy správní orgán založil své rozhodnutí pouze na účelovosti žádosti, aniž by se vůbec zabýval otázkou, zda by žadatelem uváděné skutečnosti nemohly představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. To však zjevně není případ nyní posuzované věci, neboť žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí otázkou možného udělení doplňkové ochrany zabíral (viz str. 6-8 napadeného rozhodnutí), což ostatně nepřímo potvrzuje i sám žalobce tím, že hned v navazujících částech své žaloby s argumenty žalovaného týkajícími se neudělení doplňkové ochrany věcně polemizuje.
16. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že by žalovaný nedostatečně vedl dokazování k vyhodnocení dostupnosti ochrany před vážnou újmou v zemi původu konkrétně ve vztahu k žalobci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že žalovaný se touto otázkou výslovně zabýval, vycházel přitom ze shromážděných informací o poměrech v G. (k navazující námitce objektivnosti a aktuálnosti těchto podkladů viz bod 19 níže). Je sice pravdou, že k vlastní otázce efektivní ochrany poskytování g. orgány žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí spíše jen obecně zkonstatoval, že vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi, nicméně tento způsob vypořádání nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Měl-li žalobce onou „efektivní ochranou“ na mysli úspěšnost policejního vyšetřování v případě podání trestního oznámení (což lze z kontextu jeho žaloby usuzovat), pak soud podotýká, že úspěšnost vyřizování trestních oznámení a s tím souvisejícího odhalování pachatelů a odškodňování poškozených je objektivně

těžko měřitelná veličina, přičemž ani v České republice (v níž se žalobce domáhá udělení mezinárodní ochrany) nelze v případě podání trestního oznámení automaticky očekávat pozitivní výsledek vyšetřování ukončený odhalením pachatele a odškodněním poškozeného. Úspěšnost policejního orgánu při vyřizování trestních oznámení a dokončování vyšetřování proto nemůže být stěžejním kritériem při posuzování důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani pro posuzování důvodů doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

17. Diametrálně odlišná situace by byla v případech, pokud by se žadatel samotným obrácením na státní orgány v zemi původu vystavoval nebezpečí, nebo pokud státní orgány v zemi původu určitou trestnou (resp. protiprávní) činnost běžně kryjí či dokonce podporují. Právě o takový případ šlo v žalobcem uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, v němž žadatelka o mezinárodní ochranu dokládala zprávu Ministerstva zahraničí USA informující o tom, že v zemi jejího původu (Nigérii) se státní orgány nevměšují do záležitostí vesnických komunit a nechávají místní obyvatele vykonávat vlastní spravedlnost, zejména pokud jde o násilí na ženách, které v uvedené zemi bylo do jisté míry právem nezakazované. V takovém případě skutečně nešlo očekávat, že by dovolání se pomoci u bezpečnostních orgánů v zemi původu mohlo mít smysluplný efekt. Podobně tomu bylo i v případě řešeném v dalším žalobcem uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 Azs 146/2006-100, kdy žadatelka o mezinárodní ochranu se hlásila k určité národnostní menšině a současně dokládala zprávu Ministerstva zahraničí USA informující o tom, že tato národnostní menšina je v zemi žadatelčina původu ze strany policie a úřadů terčem cílené diskriminace a pronásledování. V takovéto situaci skutečně nešlo vycházet pouze ze shromáždění údajů o právním systému a organizaci veřejné moci, neboť ve světle předmětné zprávy mohly být tyto záruky pouze formální. O žádný takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná a závěry výše zmiňovaných rozsudků na nyní posuzovanou věc nepřiléhají. Žalobce totiž ani při pohovoru, ani později během správního řízení nikdy nezmnínil o tom, že by byl příslušníkem některé národnostní menšiny, ani že by vůči němu mělo být ze strany konkrétních g. orgánů přistupováno nestandardně. Žalobce svůj azylový příběh stavěl pouze na tvrzení, že podporoval politickou stranu N. h., a že se bojí, že tato podpora souvisí s tím, že byl v T. přepaden na ulici, a také že by kvůli této podpoře měly být jeho děti vyhozeny z vysoké školy. Naproti tomu nikdy neuváděl, že by kvůli svému politickému názoru měl být postihován ze strany státních orgánů. Jejich pomoci žalobce naopak využil a dne 30. 11. 2018 (jak uvedl v pohovoru) podal u g. policie trestní oznámení na neznámé pachatele. Jestliže již dne 18. 11. 2018 (tedy ani ne tři týdny od podání trestního oznámení!) žalobce z G. letecky odcestoval do P., pak těžko může vinit g. policejní orgány z neefektivity, neboť období necelých tří týdnů je poměrně krátká doba, během které by pachatele pravděpodobně nestihl odhalit policejní orgán v žádné vyspělé zemi, natož aby tento proces zcela uzavřel i po formálněprávní stránce. Z ničeho přitom nevyplývá, že by g. policejní orgány žalobcem oznamovaná protiprávní jednání (zde přepadení na ulici) záměrně kryly či jejich vyšetřování záměrně protahovaly. Z podkladů shromážděných žalovaným (jmenovitě z analýzy ze dne 30. 4. 2019 ve spojení se zprávou MZV ze dne ze dne 17. 6. 2015) naopak vyplývá, že obecně nelze říci, že by efektivita policejního vyšetřování v G. byla méně či více efektivní v porovnávání se zeměmi EU, a pokud jde o žalobcem podporovanou politickou stranu, tak ta je (dle zmiňovaných podkladů)

sice od voleb v roce 2016 v opozici, avšak její členové či příznivci nejsou ze strany státních orgánů nijak postihováni. Žalobce sám v rámci líčení svého azylového příběhu nikdy netvrdil, že by měl poznatky o tom, že g. policejní orgány postupují vůči podporovatelům určitých politických směrů nestandardně, natož že by nějak nestandardně bylo přistupováno vůči němu samotnému dne 30. 11. 2018 při podávání trestního oznámení. V kontextu uvedeného je tudíž žalobní námitka o nedostatečném zkoumání efektivity ochrany ze strany orgánů v zemi původu zcela zjevně bezdůvodná. Navíc si nelze nepovšimnout, že žalobce ani neuváděl zcela správně název jím údajně podporované politické strany (její přesný název zní „S. n. h.“), ale především zanechal v G. obě své děti, což je poněkud udivující za situace, kdy žalobce v rámci líčení svého azylového příběhu hovořil o obavě z vyloučení svých dětí z vysoké školy g. kvůli jeho dřívější podpoře opoziční strany.

18. Na tomto místě však soud musí zčásti korigovat závěr prezentovaný ve vyjádření žalovaného k žalobě, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje mezinárodní ochrany. To rozhodně neplatí ve všech případech, neboť jak bylo zmiňováno v předchozím odstavci, pro některé osoby může právě samotné obrácení se na vnitrostátní orgány představovat riziko perzekuce, například pokud jde o příslušníky cíleně diskriminovaných menšin nebo o politicky pronásledované disidenty. Jak ovšem bylo podrobněji popsáno výše, toto zjevně není případ žalobce.
19. Soud nehledal důvodným ani žalobní bod brojící proti neaktuálnosti a neobjektivitě podkladů použitých ke zjištění skutkového stavu. Jak bylo podrobněji popsáno v rámci reprodukce správního spisu (viz bod 12 výše), žalovaný při svém rozhodování vycházel z podkladů z rozmezí let 2015 až 2019, přičemž z odůvodnění je patrné, že tyto podklady hodnotil ve vzájemném kontextu. Proto nelze považovat za vadu řízení, jestliže některé z těchto podkladů byly více než rok staré, neboť nejstarší informace z let 2015 a 2016 byly korigovány novějšími informacemi z let 2018 a 2019, tudíž z hlediska zjištění skutkového stavu se v celkovém souhrnu jednalo o informace aktuální. Pokud jde o otázku objektivit, tak nelze přehlédnout, že nejnovější z použitých podkladů (konkrétně analýza ze dne 30. 4. 2019 s názvem *Hodnocení G. jako bezpečné země původu* a analýza ze dne 3. 7. 2018 s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi*) čerpaly svá zjištění z různých informačních zdrojů, na které průběžně odkazovaly, přičemž původci těchto informací byly mezinárodní organizace (OSN, OBSE, UNHCR), zahraniční státní orgány (Ministerstvo zahraničních věcí USA), neziskové organizace (Amnesty International, z. s.) i veřejnoprávních média (ČTK). Soud má za to, že obsahují-li podklady pro vydání rozhodnutí odkazy na uvedené zdroje informací, pak naplňují požadavky čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice (který má s ohledem na přímý účinek procedurální směrnice – viz bod 14 výše – aplikační přednost před ustanovením § 23c zákona o azylu obsahujícím toliko demonstrativní výčet). Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit s námitkou žalobce, že by podklady použité pro vydání rozhodnutí považovat za neobjektivní či neaktuální.
20. K samotné práci s podkladovým materiálem však soud musí žalovanému vytknout poněkud chaotickou žurnalizaci správního spisu, neboť podklady obsahující informace o žalobcově zemi původu (viz bod 12 výše) jsou ve spise nahromaděny poněkud bez ladu a skladu, aniž by byly řádně číslovány jako ostatní spisové listiny, přičemž leckdy

není zcela rozpoznatelné, které zprávy si žalovaný vyžádal dříve od MZV a které získal vlastní činností (týká se zejména zmiňovaných analýz ze dne 3. 7. 2018 a 30. 4. 2019). Navzdory tomu však nelze pochybovat o tom, že žalovaný z těchto podkladů při vydání napadeného rozhodnutí skutečně vycházel, což je osvědčeno přinejmenším obsahem protokolu ze dne 21. 5. 2019, který obsahuje výčet použitých podkladů včetně výzvy adresované žalobci, aby se k těmto podkladům vyjádřil či navrhl jejich doplnění. Žalobce tedy nejpozději při podpisu zmiňovaného protokolu měl možnost seznámit se s tím, s jakou masou informací bude při posuzování jeho žádosti pracováno. Tehdy však proti kvalitě použitých informací a hodnověrnosti zdrojů těchto informací nic nenamítal. Soud proto dává za pravdu žalovanému, že je přinejmenším s podivem, že až teprve po vydání napadeného rozhodnutí se žalobce rozpomněl, že informace obsažené ve spisových podkladech vlastně nepovažuje za aktuální a objektivní.

21. Pokud jde o žalobní bod brojící proti údajnému tvrzení žalovaného o možnosti přestěhování se v rámci vlasti na jiné místo, pak soud konstatuje, že žádné takové tvrzení není v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec uváděno. Ani z obsahu spisu, ani z jiného úkonu žalovaného nelze dovodit, že by žalovaný argumentaci tohoto druhu vůči žalobci v nyní posuzované věci vůbec kdy použil. Mezi důvody pro neudělení mezinárodní ochrany a možností přestěhování v rámci země původu není patrná žádná souvislost. Soud proto uzavírá, že tento žalobní bod zjevně nijak nesouvisí s napadeným rozhodnutím a v žalobě se velmi pravděpodobně ocitl pouze v důsledku použití nějakého staršího vzoru pro podání žaloby ve věci mezinárodní ochrany.
22. Závěrem je třeba se vypořádat s žalobcovým podáním ze dne 4. 11. 2019, v němž žalobce tvrdil zhoršení svého zdravotního stavu v důsledku nádorového onemocnění. K tomu soud předně uvádí, že důvody uváděné v tomto podání jsou na samé hraně včasnosti žalobního bodu, neboť předmětné podání obsahuje zcela nová tvrzení a rozšiřuje žalobu po lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu), přičemž dosavadní skutková zjištění jednoznačně nenasvědčují tomu, že by neprojednání těchto novot představovalo porušení zásady non-refoulement ve smyslu čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a kritérií dovozených judikaturou (zejm. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75). Nicméně i pokud by soud toto rozšíření žalobního bodu připustil, pak v souvislosti s jeho vypořádáním musí konstatovat, že skutečnost spočívající ve výrazném zhoršení zdravotního stavu může představovat důvod pro podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 Azs 14/2014-44, či ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017-37). Proto pokud žalobce ve svém podání ze dne 4. 11. 2019 tvrdil, že dne 5. 9. 2019 prodělal operaci kvůli nádorovému onemocnění, pak tato nová skutečnost může představovat důvod pro podání nové žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž napadené rozhodnutí v takovém případě nebude zakládat překážku *rei administratae* ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, zároveň se však nemůže o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
23. Soud pouze pro úplnost poznamenává, že není pravdou, že by se žalovaný zdravotním stavem žalobce vůbec nezabýval (jak žalobce sugeruje ve svém podání ze dne 4. 11.

2019), naopak se ve vztahu k úvaze o důvodech humanitárního azylu se právě otázkou žalobcova zdravotního zaobíral (viz str. 5 napadeného rozhodnutí), logicky tak ale činil jen v rozsahu nemocí uváděných žalobcem (cukrovka a mozková příhoda), tudíž se sotva mohl zabývat problematikou dostupnosti léčby nádorových onemocnění na území G., jak nyní požaduje žalobce. Takový požadavek však žalobce může uplatnit v rámci případné nové žádosti o mezinárodní ochranu. Soud tedy uzavírá, že jakkoli žalobcem předkládané lékařské zprávy mohou být důvodem pro podání nové žádosti o mezinárodní ochranu, tak pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemají význam. Z tohoto důvodu se soud obsahem žalobcem předkládaných lékařských zpráv blíže nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a zároveň nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout i bez návrhu, rozhodl o zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2020

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.